

[Weikop.]

en halv periode. Jeg tillægger også denne bestemmelse en forebyggende virkning. Risikoen for efter en halv periodes forløb ikke at kunne få en eventuel bevilling videreført tror jeg vil kunne skærpe en bevillingshavers agtpågivenhed og hindre uheldige forholds opståen. På samme måde tror jeg, det vil have en heldig virkning, når et bevillingsnævn, hvor ganske særlige omstændigheder taler derfor, kun vil give en ny bevillingssøgende bevilling for en halv periode, men jeg understreger, at der skal særlige omstændigheder til, før man kan foretage sådanne indgreb.

Jeg er også tilbøjelig til at mene, at den omstændighed, at politiet kan give et af kommunalbestyrelsen fastsat antal beværing-inger adgang til at holde åbent praktisk talt så længe, man ønsker det, både vil modvirke smugkroer og skabe bedre forhold i det hele.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro omtalte også ansvarsbestemmelsen, der foreslås ændret sådan, at en bevillingshaver kan fritages for ansvar, for så vidt han kan godtgøre, at han har gjort alt for at overholde forskrifterne, og at det ikke har været muligt at hindre en stedfunden overtrædelse. Når denne bestemmelse også tages i betragtning, tror jeg, at beværterloven, som den nu foreslås affattet, vil være i stand til at hindre misbrug af en bevilling; man kan i hvert fald hindre det i større udstrækning, end man hidtil har kunnet. Jeg tror, at publikum, der benytter restauranterne vil hilse dette med tilfredshed, og jeg tror, at også restauratørorganisationerne, når det kommer til stykket, vil gøre det. Det forekommer mig, at restauratørorganisationerne, der har besøgt udvalget nogle gange, har givet udtryk for, at de egentlig ønskede orden i sagerne, men de fandt, at ansvarsbestemmelserne i det oprindelige lovforslag var for vidtgående. Dette vil nu blive ændret, og restauratørernes ønske om adgang til at blive medlem af bevillingsnæv- nene, er også imødekommet.

Et andet forhold, der er klarlagt, er, at overbevillingsnævnet eller — hvis dette skulle blive ophævet, jeg er stadig optimist — handelsministeren ikke skal og ikke kan give bevilling, når det drejer sig om et lokale indrettet til restaurant i en kom-

munal ejendom, medmindre der er tale om en ejendom, der udelukkende eller hovedsagelig bruges til beværtning, gæstgiveri eller hotel; det tilkommer udelukkende de lokale bevillingsnævn. Der har hersket tvivl om, hvor langt de lokale bevillingsnævns beføjelser gik, når det drejede sig om restauranter i kommunale ejendomme. Nu er der ikke længere en sådan tvivl, og der er heller ikke længere tvivl om, at lokale bevillingsnævn kan meddele bevillinger til restauranter, der drives eller vil blive drevet i en privat ejendom, der udelukkende er indrettet til restaurationsbrug, uanset om grunden tilhører kommunen. Lad mig tage et meget nærliggende eksempel. Københavns kommune ejer Tivolis grund, men de ejendomme i Tivoli, der udelukkende er indrettet til restaurationsbrug, er i privat eje, og det er nu slået fast, at det lokale bevillingsnævn kan meddele bevillinger til alle restauranter i Tivoli, medens det lokale bevillingsnævn ikke kan meddele bevilling til f. eks. Langelinjepavillonen, der udelukkende er indrettet til restaurationsbrug og helt og fuldt ejes af kommunen.

Lad mig i denne forbindelse slå fast, at en kommune ikke kan drive restaurant eller få beværterbevilling til at drive restaurant. Der har været lidt usikkerhed herom, særlig efter forhandlingerne ved første behandling, men der er ingen tvivl om, at en kommune ikke selv kan drive restaurant. Det er et spørgsmål, der er blevet omtalt i kommissionsbetænkningen af 1938, hvor der står, at administrationen antager, at loven ikke hjemler adgang til at meddele bevilling eller gæstgiveradkomst til kommuner. Noget andet er, at stat eller kommune må have adgang til at drive et foretagende som social foranstaltning, så længe kommunalretlige regler ikke er til hinder herfor, og jeg forstår, at den højtærede handelsminister mener, at en sådan social foranstaltning kan drives uden adkomst. Jeg må herefter gå ud fra, at dette spørgsmål er klaret, og at handelsministeren er enig i en sådan betragtning.

Der er enighed om de fleste bestemmelser angående bevillinger, men der er to punkter, vi er uenige om. Hovedreglen, som man allerede har været inde på, at en bevillingshaver kun må have én restaurant, er opretholdt i lovforslaget, men ikke desto